

פניני הצדיקים

זקן המקובלים
כמוהר"ר
מסעוד
הכהן אלחדאד
 זצוק"ל
 ב"ר דוד וחנה ע"ה
 ראש ק"ק בית אל
מסעוד הכהן זצוק"ל
 בע"ס כח מעשיו ושמו"ך
 מ"כ יום כ"ד סיון תרפ"ז
 תנצב"ה
 לזכר עולם יהיה צדיק
 אביו הרב זקן הכהן אלחדאד זצ"ל
 ולביע ש"ס את תרמ"ב
 בנו ר' יוסף הכהן אלחדאד זצ"ל
 נלב"ע י"ד שבט תרצ"ה
 נטמנו בהר הזיתים
 ולא נודע מקום מנוחתם המדויקת
 אמו מרת **חנה הכהן אלחדאד** ע"ה

פה
 נטמן הרב הגדול
 כמהדר מאיר
 אב"ד דק"א א"ש
 והמדינה זצ"ל
 מת ונקבר ביום
 אר"ז סיון תק"ד
 לפ"ק
 ת' נצב"ה

זקן המקובלים
כמוהר"ר
מסעוד
הכהן אלחדאד
 זצוק"ל
 ב"ר דוד וחנה ע"ה
 ראש ק"ק בית אל
מסעוד הכהן זצוק"ל
 בע"ס כח מעשיו ושמו"ך
 מ"כ יום כ"ד סיון תרפ"ז
 תנצב"ה
 לזכר עולם יהיה צדיק
 אביו הרב זקן הכהן אלחדאד זצ"ל
 ולביע ש"ס את תרמ"ב
 בנו ר' יוסף הכהן אלחדאד זצ"ל
 נלב"ע י"ד שבט תרצ"ה
 נטמנו בהר הזיתים
 ולא נודע מקום מנוחתם המדויקת
 אמו מרת **חנה הכהן אלחדאד** ע"ה

זקן המקובלים
כמוהר"ר
מסעוד
הכהן אלחדאד
 זצוק"ל
 ב"ר דוד וחנה ע"ה
 ראש ק"ק בית אל
מסעוד הכהן זצוק"ל
 בע"ס כח מעשיו ושמו"ך
 מ"כ יום כ"ד סיון תרפ"ז
 תנצב"ה
 לזכר עולם יהיה צדיק
 אביו הרב זקן הכהן אלחדאד זצ"ל
 ולביע ש"ס את תרמ"ב
 בנו ר' יוסף הכהן אלחדאד זצ"ל
 נלב"ע י"ד שבט תרצ"ה
 נטמנו בהר הזיתים
 ולא נודע מקום מנוחתם המדויקת
 אמו מרת **חנה הכהן אלחדאד** ע"ה

לעדכוני, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: HB0548410475@gmail.com | 054-8410475

מיטב השידורים
מגדולי הרבנים

ללא פרסומות
 ללא חדשות
 ללא פוליטיקה

24 שעות
 חיבור לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במייל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

הרב יהודה אסאד זצ"ל: נולד באסאד שבהונגריה בשנת ה'תקס"ג (1803). נודע כעילוי עוד מילדותו. מגדולי רבני הונגריה. **גאון אדיר בנגלה ובנסתר. עניו. מלומד בניסים. סייע לעניים וליתומים. לא הביט במראה ואף לא ידע כיצד הוא נראה.** העיד על עצמו, כי השכינה נשקפת בפניו. נלחם נגד תנועת ההשכלה. שימש כדיין בקהילת סרדהלי והקים בה ישיבה גדולה ובה מאות תלמידים. שימש כאב"ד בעיירות ראגנדארף, סרדהלי וסמיץ. עד לפטירתו. נפטר ב-כ"ג סיוון ה'תרכ"ו (1866). חי כ-63 שנים. ציונו בסלובקיה. בנו, ר' אהרון שמואל מילא את מקום אביו.

רבינו - בחיי חיותו לא הניח לצייר את צורת קודשו. ישנן שתי גרסאות באשר לתמונתו. הגרסא הרשונה מספרת, כי לאחר פטירתו, ביקשו מוקיריו ותלמידיו להנציח את תמונתו, כדי שיישאר להם זכר, ולכן הלבישוהו בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו לאחר פטירתו. כל אלו שלקחו חלק בדבר לא השלימו את שנתם. הגרסא השנייה אומרת, שבשעת לווייתו של רבינו הובעה משאלה ע"י תלמידיו להנציח את רבינו. לאחר דין ודברים פסקו גדולי הדור להתיר את ציור קלסתר. התמונה הופצה בכל רחבי הונגריה. ההכנסה הייתה בסך 1,200 פלורין. סכום מכובד להשיא בכבוד את בתו הצעירה.

אביו: ר' ישראל. **אשתו:** מרת אסתר אבאנני. **ילדיו:** ר' מרדכי, ר' יצחק משה, ר' אהרון שמואל, טשארנא ביישץ, הינדל ביכלר, שרל ביכלר, פרומט ויינר, מלי מירל מרים וזנר, ביילא שולמן. **מרבתי:** ר' מרדכי בנט (מהר"ם בנט), ר' משה סופר (החת"ם סופר). **מספריו:** יחידושי ר' יהודה אסאד- פרקי אבות ידברי מהרי"א- יחידושי אגדה על התורה ודרושים, הספדים ומאמרים.

שנת ה'תר"ח (1847) הייתה שנת פרעות במדינה, וכמובן שהיהודים היו הקורבנות הראשונים. השמועה פשטה בעיירתו של רבינו, שקבוצת שודדים מתכננת לערוך פשיטה בליל הסדר, בשעה שכל היהודים מסובים לשולחן החג. באו ואמרו זאת לרב והוא ביקש מתושבי העיירה- שיעשו כולם את הסדר בצוותא.

הצדיק ישב בראש ועודד את התושבים. כשבא הצופה והודיע שהשודדים מתקרבים לשערי העיירה, יצא הרב לקראתם, יחידי, כשהוא עטוף בקיטל לבן, וצעד בבטחה לכיוון השודדים. כשהגיע לטווח ראייה הוא קירב את השופר, שהיה בידו לפיו והחל לתקוע בו.

בו במקום פרצה מהומה בקרב השודדים והם נסו בבהלה. במהלך המנוסה מתו רבים מהם, כשהם נרמסים בידי הסוסים וביד חבריהם הנמלטים. בעקבות אירוע מופלא זה הוקמה אנדרטה גדולה בצקום, לזכר החללים שנפלו באותו לילה.

כששמעו זאת תושבי העיר הגויים, התמלאו קנאה והתארגנו לפגוע ברב העיר. הם ארבו לו בכיור העיר, וכשהתקרב אליהם יצא אחד מהמון, אופה העיר, שהיה אדם אלים, ונפנף בחרבו כלפי הצדיק, שהתקרב אליו ללא פחד.

חמתו של אותו אופה בערה בו ביותר. הוא הניף את חרבו למעלה בכל כוחו על מנת להורידה בכוח כדי לפגוע בגופו של הרב. אולם כאן קרה הנס, ובמקום לנעוץ את החרב ברב, ירדה החרב וחתכה את ידו הימנית של אותו אופה. הבין מיועדנו בשל מה הרעה ולאחר ימים ניתן היה לראותו מסתובב בעיירה ומזהיר את חבריו הגויים, מפני סופו של מי שמעיז לפגוע ביהודי. כך פעל שנים רבות.

התמונה המופיעה הינה תמונה יחידה הקיימת (התמונה הראשונה צוירה מתוך הציור השני המקורי). ולעצם קיומה ישנן שתי גרסאות, שהרי בחיי חיותו לא הניח לאף אדם לצייר את תמונתו. הגרסה הראשונה מספרת כי לאחר פטירת הרב, תלמידיו הרבים שהעריצו אותו ביקשו להנציח את תמונתו כדי שיישאר להם זכר.

על כן גמרו בליבם מספר תלמידיו להלבישו בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו לאחר פטירתו וכך ציירו את צורתו הקדושה. אומנם כל אלו אשר לקחו חבל הזה הרע להם במאוד לא הוציאו את שנתם!!! ונענשו עבור כי הטריחו את גוף קודשו אחרי פטירתו לטלטל אותו על צורך זה.

בגרסה אחרת, שסופרה ע"י הרב אברהם יהודה ליכט, מסופר שבשעת הלווייתו של הרב הובעה ע"י מאן דהו המשאלה להנציח את קלסתר פני הצדיק, הוצעה השאלה לפני כל אותם הרבנים שבאו להלווייתו, כדת מה לעשות? מצד אחד התנגד הרב בימי חייו להצטלם אולם מאידך גיסא, משתוקקים היו תלמידיו ומעריציו לראות פני רבם ולהשימו מול עיניהם תמיד.

לאחר דין ודברים, שארך זמן מה, פסקו רבני וגדולי הדור להתיר את ציור קלסתר דמותו הקדושה. לפיכך הלבישו את גופו הטהור בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו כאילו חי וצילמוהו. התצלומים הופצו בכל קהילות הונגריה, ההכנסה הייתה 1,200 פלורין. סכום שהספיק להשיא בכבוד הראוי את בתו הצעירה.

היה זה לפני כמאה ושבעים שנים. באותה התקופה ניסו המשכילים לשבור את החומה האיתנה של החינוך היהודי הטהור. הם השפיעו על שילטונות אוסטרו-הונגריה לחייב את ראשי הישיבות ללמד את התלמידים גם מקצועות חול. הרבנים, התנגדו נחרצות לדרישה וניסו בכל כוחם לבטל את הגזרה. כל גדולי הדור ישבו שעות רבות ודנו בעניין. הם ניסו לפנות לכל הנוגעים בדבר - אך מאומה לא עזר.

לבסוף הוחלט ששניים מגדולי הדור יגשו לארמונה של מלכת אוסטריה ויתחננו לפניה שתבטל את הגזירה. השניים היו מרן החת"ם סופר ותלמידו ר' יהודה אסאד. שני הרבנים יצאו לדרך. הם נסעו לעיר הבירה, הלכו לארמון המלכה וביקשו להתקבל לפניה. דבר שהיה בגדר כמעט בלתי אפשרי. שמראם הרשים את השומר בפתח והוא הכניס את הרבנים לאולם ההמתנה, והורה להם להמתין עד שיורשו להיכנס לפני המלכה.

האולם היה מפואר ביותר: קירותיו היו מצופים במראה מבריקה. הרצפה משיש ורהיטיו עשויים מעץ מיוחד במינו. הרבנים נשאו לעמוד היות ולא ידעו האם יש בעיית שעטנז בריפוד הספות. מול המראה הבהקת מולם השתקפה דמותם. היות וכל רגע פנוי היו מנצלים ללימוד התורה, גם כאן, בעוד הם ממתנים החלו לעסוק בתורה. תוך דקות ספורות היו שני הרבנים שקועים בלימודם. הגאון ר' יהודה הרצה מערכת בלימוד ורבו החת"ם סופר הקשה. ר' יהודה תרץ ורבו האיר נקודה נוספת בסוגיה.

פתאום הרים רבינו את עיניו, הביט לעבר המראה ונתקל בדמות העומדת מולו. הוא פנה לחת"ם סופר ואמר בהתרגשות: "הבה נקבל את פני היהודי הקדוש הזה העומד לפנינו. פניו מאירות והשכינה שורה עליו! ניקח ממנו ברכה לפני כניסתנו למלכה, שיצליח ה' דרכנו וישים בפינו את המילים הנכונות לביטול הגזרה".

חיוך עלה על פניו הקדושות של החת"ם סופר. הוא הבין שר' יהודה, ברוב טהורתו, לא הכיר את דמותו הוא המשתקפת במראה (הרב מעולם לא הביט במראה ועל כן לא הכיר את דמותו). כשראה ר' יהודה את חיוכו של רבו, הבין כי דמותו נשתקפה לנגד עיניו וניסה לתקן את עצמו: "את דמותכם ראיתי ואלכם התכוונתי".

אך ידע החת"ם סופר שאת קלסתר הרב הכיר תלמידו, אך דמותו שלו היא זו שהייתה לא מוכרת לו. "רבי יהודה", אמר הרב לתלמידו האהוב, "דבר לא יעזור לכם. אתם בעצמכם הכתרתם את עצמכם בתואר קדוש!". ר' יהודה שתק ואז נקראו שני הרבנים להכנס אל טרקלינה של המלכה. המלכה ישבה בכסאה, מביטה בשני היהודים הנכנסים אל החדר. המלכה לא הייתה אוהדת יהודים ולא שמחה כלל וכלל לעובדה ששני יהודים מבקשים להיכנס אליה. אך כאשר ראתה את העומדים מולה, מיד התרשמה עמוקות מתואר פניהם ומהקדושה הקורנת ממראם. איש אינו יודע מה בדיוק דובר שם, באותה פגישה, אולם תוצאת שליחותם הוכתרה בהצלחה.

מסופר על הגאון ר' יהודה אסאד, שמידי לילה בחצות היה עורך "תיקון חצות" ומרבה לשפוך דמעות על החורבן, על מצבו המר של עם ישראל ועל הגאולה שעדיין לא הגיעה שעתה. נחלי דמעות היו יורדים מעיניו באותן השעות. את הדמעות הרבות נהג לקבץ אל תוך ספל, וכשפנו אליו חולים ודוויים, היה נותן להם את דמעות היגון שלו כתרופה למצוקותיהם. באחד הימים אירע דבר פלא נורא. בעיר סרדהלי אשר בה כיהן ר' יהודה כרב. אחד התושבים נפל ארצה מגב ונחש! האיש נותן בחיים, אך מעוצמת המכה שספג נשקפה סכנת עיוורון לשתי עיניו. טובי הרופאים הוזעקו אל הפצוע, אף הובאו רופאי עיניים ממרחקים, אך כולם אמרו נואש לראיתו. "עלינו לשאול בעצתו של ר' יהודה", אמרו בני המשפחה. לפיכך הם באו עם הפצוע לביתו של הצדיק. כשנכנסו לחדרו וסיפרו לו את צרת לבם, נטל הרב את ספל הדמעות שלו, נתן לפצוע כמה נטפי דמעות, ומיד נפקחו עיניו.

מעולם לא הניח לצייר את תמונתו. תלמידיו רצו את תמונתו כדי שישאר להם זכר. לאחר פטירת רבם מספר תלמידיו הלבישו אותו בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו וציירו את צורתו הקדושה. אומנם כל אלו אשר היו שותפים בדבר לא הוציאו את שנתם! ונענשו עבור כי הטריחו את גוף קודשו אחרי פטירתו לטלטל אותו על צורך זה.

המקובל הצדיק הרב מסעוד הכהן אלחדאד זצ"ל - נולד במרוקו בשנת ה'תק"פ (1821). עם שחר נעוריו שם פעמיו ועלה עם הוריו לארץ הקודש. לאחר שמילא כרסו ש"ס ופוסקים, אגדה ובמדרש התמסר בשנת ה'תרכ"ז (1867) ללמוד את תורת הקבלה. בה עסק כשישים שנים. לעיתים התבקש לצאת לשליחות מצווה עבור הישיבה הקדושה למדינות שמעבר לים, לצפון אפריקה ולאירופה. בשנת ה'תרס"ב (1902) הגיע לג'רבה שבתוניס. בהיותו שד"ר בפורטוגל נפגש עם הגאון ר' ישועה הלוי, מח"ס 'לי לישועה' ושניהם עסקו יחד בתורת הנגלה והנסתר.

בשנת ה'תרס"ג (1903) התמנה כראש קהילת חסידים בית-א-ל ועמד בראש הישיבה עד ליומו האחרון. ברוב התקופה עבר לפני התיבה והתפלל על פי כוונת רבינו האריז"ל בסידור הרש"ש. לאחר פטירת המקובל ר' ששון בכר משה פריסייידו בשנת ה'תרס"ג ניהל בשיתוף ר' נחמן וידאל אנג'ל את ישיבת בית-א-ל ושימש לראש המקובלים חסידים בית-א-ל. **מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. גאון בנגלה ובנסתר.**

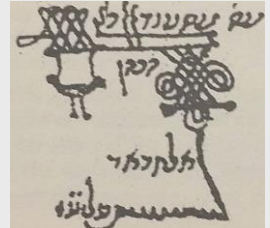
בתקופת השלטון הירדני במזרח ירושלים ובהר-הזיתים בין השנים תש"ח-תשכ"ז חולל הר הזיתים ומצבות חוללו ונופצו בצורה מזעזעת ועם שחרור ירושלים הוחל תהליך שיקום הקברים אולם היה חסר מידע על רישומי הקברים עד אשר לפני מספר שנים נמצאו פנקסי רישום הקבורה של משפ' פרנס (שימשו כחברא קדישא) ובוצע תהליך מיפוי החלקות ובכך נחשפו קברים רבים בשנים האחרונות. בשנה האחרונה לקראת 90 שנה לפטירת רבינו, נמצא ציונו והונחה עליו מצבה. נפטר בערב שבת-קודש כ"ד סיוון ה'תרפ"ז (1927). חי כ-107 שנים. ציונו בחלקת החסידים שבהר-הזיתים בירושלים.

אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת חנה (בת המקובל ר' שלמה נחמיאס). **מרבתי:** המקובל ר' ששון בכר משה פריסייידו (בעל 'שמן ששון'). **חברותא:** הגאון ר' ישועה הלוי (מח"ס 'לי לישועה'). **נשותיו:** מרת רבקה מסעודה (בזיווג ראשון), מרת קלארה (לבית ישי- בזיווג שני). **בנותיו (זיווג ראשון):** מרת לאה חמו תמר שמחה (נישאה לר' יצחק צייגא), מרת רחל (נישאה לר' דוד הכהן אלחדאד). **בנו (זיווג שני):** ר' יוסף (נולדו לו שני בנים- ר' אשר מסעוד ור' אברהם אלברט). **בנותיו (זיווג שני):** מרת שרה שרינה, מרת בת-שבע, מרת יונה פלומבה. **מספריו:** יכח מעשיו- דרשות שדרש בביה"כ רבן יוחנן בן זכאי בירושלים • **בן מכבד אב- על התורה • שמחת כהן ב"ח • שו"ת עפ"י הסוד ודרשות.**

כאשר הגיע רבינו לבעיר זריז שבתוניס, ראה כי אנשי הקהילה עומדים ומתלחשים ביניהם. שאל אותם רבינו לפשר ההתלחשויות והם אמרו לו: "דע לך רבינו, כי אנו סובלים בעיר הזו ממכת פרעושים, לכן אנו מתייעצים מה לעשות שכבודו לא יסבול מזה". אמר להם רבינו: "לכו והביאו לי עץ של דקל". רבינו הציב אותו בפניה מרכזית בשכונת היהודים, וראו זה פלא: **כל הפרעושים נאספו לענף הדקל. לאחר מכן פקד הרב על ועד הקהילה לזרוק את ענף הדקל למקום מרוחק. כל ימי שבתו של הרב בעיר, לא סבלו היהודים מהפרעושים.**

בבוא הרב לעיר ספאק, עיר הנמל בתוניס, התרים את היהודים. אחרי ההתרמה, ביקש להתעניין אם ישנה אונייה המפליגה לעיר תוניס, הוא לקח את מטלטליו לאוניה, ואחרי שאמרו לו את השעה שאמורה האוניה להפליג, שב לבית שְהֶקְצָה לו ועד הקהילה. בשעה היעודה, נפרד הרב מיהודי העיר, והלך לכיוון הנמל, בעלותו לאוניה, שאל את המלחים לגבי חפציו, אך הללו הכחישו ואמרו: "לא הבאת שום חפצים לאוניה". הרב שתק ולא אמר מילה, והנה רב החובל נתן הוראה למלחים לתפוס את מקומם בהנהגת האוניה. **אך הללו ניצבו כמו נד, ולא יכלו לזוז ממקומם.** אמר להם רב החובל: "אולי עשיתם משהו לא טוב ובגלל זה אתם תקועים במקומכם?". הודו המלחים כי הם הסתירו את חפציו של רבינו. "מהר, לכו והחזירו לו את חפציו!", פקד עליהם. ואכן, רק לאחר שנתנו לרב את חפציו יכלו להתהלך כבראשונה. **מאותו רגע, ידעו מלחי האוניה ורב החובל להיזהר בכבוד הרב ולהוקירו, ונחשב בעיניהם כמלאך אלוקים.**

בשנת ה'תרס"ב (1902) בא לעירו בתור שד"ר פעם שניה. ועד ראה אנוכי שנעשה על ידו עובדה פלאית. בזמן ההוא היה מושל ישמעאלי בשם אצדק ג'ינב שונא יהודים מושבע. והיה מתנגד לגביר יהודי בשם שלמה פארינתי. באותו השבוע שהגיע רבינו, הלה רדף אחר בניו של הגביר כדי לתפוש אותם ולהכניסם בבית הסוהר. כשיצא רבינו מבית הגבירים, הלכו יחד עמו לגביר שלמה פארינתי. הלה קיבלם בכבוד גדול ולאחר מכן אמר לו: "סלח נא אדוני הרב, אני שמעתי על הוד כבודו שהוא בעל פלאות וכמה ניסים נעשו על ידו. הנני מחלה את פני קדשו למלא את בקשתי ולבקש רחמים מצור עולמים שיעקור מעירנו את המושל שלנו". וסיפר לו כיצד הלה מצר את צעדיהם. אחרי התבוננות היטב בדבריו השיבו: "היה לבי בטוח בה' יתברך כי אחרי שלושה ימים יעקר המושל הזה מהעיר". וכאשר אמר כך היה. ביום השלישי קיבל המושל מברק מהממשלה לצאת מיד מהעיר. וכל העם ראו כן תמיהו על הנס הגדול שנעשה על ידי הרב. והגביר שלמה בא לפני הרב וחיבקו ונישק את ידיו ורגליו והעניק לו מתנה גדולה ונדר על עצמו להתנדב נדבה שנתית לעדת בית א-ל לכל נפש מבני-ביתו סך מסוים והחמיר לתת את נדבתו עד יום מותו ובניו אחריו.

הגאון המקובל הרב מרדכי אליהו זצ"ל - נולד ב-כ"א אדר ה'תרפ"ט (1929). מנהיג, מקובל, גאון בנגלה ובנסתר. מלומד בנסים. בעל רוח-הקודש. רבים נושעו מברכותיו. נודע כמנהיג הרוחני של הציבור הדתי לאומי. עמותתו. למרות העוני ששרר בבית-הוריו הרב שקד על התורה אף לאור הנר. התייתם מאביו בגיל 11. בהיותו כבן 31 התמנה בבי"ד הרבני בבאר שבע והיה לדיין הצעיר ביותר בישראל. לאחר מכן עבר לבית-דין בירושלים, ולאחר שלוש שנים נוספות התמנה לדיין בבי"ד הרבני הגדול.

כיהן בתפקיד הראש"צ והרב הראשי לישראל בשנים ה'תשמ"ג-ה'תשנ"ג (1983-1993). קירב רחוקים באמצעות ביקוריו התכופים בקיבוצים, במושבים ובבתי-ספר. הרבה להסתובב בעולם אצל קהילות יהודיות, תוך כדי שהוא מחזק את ידיהם בשמירת שבת, חינוך הילדים וטהרת המשפחה. נפטר ב-כ"ה בסיוון ה'תשע"ע (2010). ציונו בהר המנוחות בירושלים. בהלווייתו השתתפו יותר ממאה אלף אנשים. חי כ-81 שנים.

אביו: המקובל ר' שלמאן אליהו. **אמו:** מרת מזל (אחותו של ר' יהודה צדקה, ונכדת אחותו של הגאון חכם ר' יוסף חיים, ה'בן איש חי'). **ילדיו:** ר' שמואל (רבה של צפת וחבר מועצת הרבנות הראשית), ר' יוסף (ראש כולל "דרכי הוראה לרבנים" בירושלים, כולל המכשיר אברכים לרבנות ודיינות ולהנהגת קהילות בארץ ובעולם), שלמה ובת. **אשתו:** הרבנית צביה שתח'.

מרבתי הגאונים: ר' עזרא עטיה, ר' מרדכי שרעבי, ר' ישראל אביחצירא (ה'לבבא סאלי'), ר' יעקב מוצפי, ר' דוד עזראן. **מתלמידיו:** בנו, ר' שמואל. בנו, ר' יוסף. ר' שמואל זעפרני (ר"י המאירי ועוזרו האישי של הרב), ר' אליהו בן דהאן (מנכ"ל בתי הדין הרבניים בארץ), ר' מישאל רובין, ר' מנחם בורשטיין (ראש מכון פוע"ה), ר' עזרא שיינברג (ר"י אורות האר"י בצפת), ר' יהודה מוצפי (ר"י מנחת יהודה).

מספריו: יאמרי מרדכי ידרך התורה ידרכי טהרה • סדרת ספרים 'מאמר מרדכי' • קיצור דרכי טהרה • שו"ת הרב הראשי • שו"ת קול אליהו • שו"ת מאמר מרדכי • סדרת ספרים דברי מרדכי • סדר הסליחות השלם • סדרת סידורים קול אליהו • תהילים כינור דוד • **קונטרסים:** הלכות חנוכה, הלכות ט"ו בשבט, הלכות פורים, דיני פורים משולש, הלכות ברכות הנהנין ועוד.

○ יפר לי רבי ומורי, ראש הכולל, הרה"ג ח. בן חיים שליט"א, סיפור- שהוא אישית ראה, ומעשה שהיה- כך היה: רב הכולל, עולה בכל שנה ביארצייט של אביו המנוח. והנה, פעם אחת כשעלה לשם, ראה את הרה"ג מרדכי אליהו זצוק"ל שעלה גם כן לציון אמו המנוחה. והסתבר, כי ציון אביו של הרב נמצא במרחק מטרים ספורים מציונה של אמו של הרה"ג מרדכי אליהו.

והנה, לאחר דקות מספר, שומע הוא את עוזרו הראשי של הרב, ראש ישיבת המאירי, הרב שמואל זעפרני שליט"א פונה אל הרה"ג מרדכי אליהו ואומר לו: "**הרב, תתפלל גם על זו, שלא תבוא אליך!**" כאשר הוא מצביע באצבעו לעבר ציון הנמצא צמוד לציון אמו. הרב חיים התבונן ולא הבין, על מה היו מכוונים דבריו של זה, והביט בפליאה גדולה.

למראה פניו המשתוממים של הרב, סיפר הרב שמואל זעפרני שליט"א את הסיפור המופלא הבא: "אשה אחת הייתה באה אל הרב מרדכי אליהו. בכל פעם הייתה בוכה ומצטערת. כשהרב שאל אותה: 'מה הבעיה?', השיבה כי, לא עלינו, היא ערירית. אין לה בעל ואין לה ילדים, והיא איננה יודעת מה יהיה אחרי פטירתה.

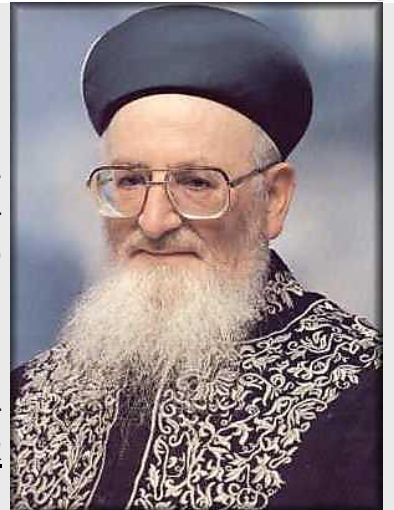
היא בכתה ושאלה את הרב: מי יאמר עליה קדיש לאחר פטירתה? מי ילמד לעילוי נשמתה? הרב כדרכו בקודש ניחם אותה- אבל היא בשלה". פעם אחת, נכנסה אל הרב ופניה אורו, השיבה, כי מצאה פיתרון לבעייה".

"כשנשאלה 'מהו הפיתרון שמצאה?', השיבה: 'כי היא תרכוש קבר הצמוד לציון אימו של הרב. ולאחר אריכות ימים ושנים, כשתגיע אל מקומה, מבקשת היא את הדבר הבא: בכל פעם כשהרב יעלה לציון אימו, יתפלל גם עבור נשמתה'.

למשמע דברים אלו הסכים הרב מיד. ובאמת לאחר שנפטרה, בכל פעם כשהרב עלה לציון של אימו, הייה מתפלל גם עבור נשמה גלמודה זו".

שנה אחת, עלה הרב לציון אימו המנוחה, אולם הרב שכח להתפלל גם לעילוי נשמתה של אותה אלמנה שנפטרה זה מכבר לבית-עולמה. **כשבא לביתו, רעייתו שתח' אמרה לו, כי בזמן שלא היה בבית, נקשה על הדלת אישה אחת שחיפשה אותו. אשת הרב השיבה, כי הרב אינו נמצא בביתו כעת, לפיכך ביקשה אותה אישה שתמסור, כי פלוגית חיפשה את הרב".**

"למשמע דברים אלו נחרד הרב עד מאוד, שכן מדובר באישה שנפטרה. היות ושכח הרב להתפלל עבורה, מצאה היא לנכון לפנות לביתו ולהזכיר לצדיק, כי הבטיח להתפלל גם עבורה. על אתר קרא הרב לאחד הרבנים והם נסעו במיידית להתפלל על ציונה. עתה אני מזכיר לרבינו, שלא ישכח חלילה להתפלל על ציונה של האלמנה הערירית, כדי שלא תאלץ נשמה גלמודה זו לבוא בשנית אל הרב לביתו ולהזכיר, כי עליו להתפלל גם עבורה".

הרב- עיניו היו צופיות למרחקים, וברכותיו היו מתקיימות. אהב את הבריות. להלן עדות מצמררת של בעל המעשה איתו שוחחתי אישית: "בספטמבר 2008 נולד בני, אילי דוד בבית-החולים שערי צדק בירושלים, לאחר כ-4 שעות גילו אצלו חיידק אלים בדם. בעקבות החיידק קרסו מערכות בגופו של הרך, ביניהם: כבד, קיבה והריאות. מיד הובהל הפעוט למחלקת טיפול נמרץ וחובר למכונת הנשמה ולמכשירים רבים. המצב לא היה קל. התינוק נשם בכוחות עצמו רק בכ-15%. את שאר העבודה עשתה מכונת הנשמה. הבשורות לא היו קלות. הרופא שניגש אלי אמר שהוא חייב לומר את האמת, והסיכוי שהילד יצא חי הוא כ-20%. ולמעשה הימים הבאים יקבעו את מצב הפג לשבט או לחסד".

"במשך תקופה של שבועיים המצב לא השתפר. זאת אומרת, שהגוף לא הצליח להתגבר על החיידק האלים. חששתי מהגרוע מכל. ירדתי לאכול בקפיטריה. והנה הבחנתי ברבנית, שבאותו רגע נכנסה לביה"ח. זיהיתי אותה מכיוון שבילדותי התפללתי בביה"כ של הרב. רצתי לעברה והתחננתי שתכניס אותי אצל הרב. בתחילה סירבה בשל מצבו הבריאותי של הרב. לאחר מכן הסכימה ואמרה: 'בוא איתי'. הלכתי עימה ועברתי את כל המחסומים עד לחדר בו הרב מאושפז. היא ביקשה ממני להמתין בזמן שהיא תשוחח עם הרב. המתנתי כעשר דקות-שנדמו לי כנצח. כשחזרה, אמרה לי כי הרב בירך את התינוק, וביקש ממני לקרוא משהו מסוים בחדרו של התינוק, ולאחר מכן עלי לקחת 27 לצורך פדיון ולהשימם בצדקה ולבחור שם לתינוק (למרות שעדיין לא נערך הברית)".

"תהיתי- מדוע נקט הרב במספר 27? התקשרתי לדודי, שהוא רב, ושאלתי אודות משמעות המספר. דודי לא הצליח לרדת לפשר המספר, אולם אם הרב אמר- עלי לקיים זאת. קראתי את מה שהרב ציווה ולאחר מכן החלטתי לשים את הכסף בקופת הצדקה של בית-הכנסת. הגעתי לשם, וכאשר פתחתי את הארנק, גיליתי לתדהמתי שאין לי אפילו שקל אחד! התחלתי לבדוק את כל הכיסים של מכנסי הדגמ"ח שלי. בכיס אחד מצאתי חמישה שקלים, בכיס שני 10 שקלים. רוקנתי את כל הכיסים".

"לתדהמתי הרבה מצאתי, שלאחר שהפכתי את כל הכיסים, יש לי בדיוק 27! ראיתי את רוח-קודשו של רבינו. חזרתי לאחר התפילה לחדר והרגשה טובה מלאה אותי. לאחר דקות אחדות אחת האחיות החלה לעבור בין חדרי מחלקת טיפול נמרץ ולבחון את מצב התינוקות. כאשר הגיעה לחדר בו שהה בני, היא התבוננה ובחנה את הנתונים אותם המכשיר מציג. היא מורידה את אחוז הנשימה של המכונה בכ-5% ואמרה שחל שיפור וכעת התינוק יכול לנשום בכוחות עצמו כבחמישה אחוזים נוספים. מיד ראינו שיפור במצבו. בתוך שבוע לאחר מכן יצאנו החוצה כאשר הילד בריא לחלוטין!"

הרב שקוע בעולמה של תורה, בכל שנייה בה התנתק מעיסוקיו האחרים- שקע בתורה. כשהתגורר ברח' 'הפורצים', נסע באוטובוס. אך לא רצה שתשב לידו אישה, אבל גם לא רצה לתפוס שני מקומות לכן ישב ליד החלון והותיר את המושב לידו והתפלל שלא תשב לידו אישה. פעם אחת, תחנה אחת בלבד אחרי שעלה לאוטובוס, עלתה אישה והתיישרה לידו. הרב הסב את פניו לחלון והתעמק בתורה. אחרי נסיעה של כעשר דקות, אמרה האשה: "הגענו". הסתכל, ולצידו ישבה אשתו. כך גם כשהיה דיין בבית הדין בבאר-שבע, היה מגיע לבית הדין במוניות. מנהל התחנה היה מתחנן לנהגים: "תזכירו לו לרדת". מתוך שהיה שקוע בלימודו, לא היה שם לב שהגיע לתחנה הנכונה.

להלן מספר סיפורים המעידים על גדולת רבינו ומובאים בספרים 'אביהם של ישראל': סיפר ר' יעקב לוי. גיסו רופא חשוב וידוע, חלה במחלה והיה במצב אנוש. הרופאים שטיפלו בו התייאשו, וקראו לבני ביתו לבא ולהיפרד ממנו. נאספו כולם לבא להיות איתו בשבת כיוון שחשבו כי היא האחרונה לחייו.

פניתי לרבינו לשאול על גיסי ד"ר דב. הרב אמר לשנות את השם. (למרות שפעם אחרת שאלתי את הצדיק לפני שמצבו של גיסי החמיר והרב אמר לא לשנות את השם). "שיבחרו איזה שם שהם רוצים, תבוא להגיד לי ואחליף את השם", ביקש. ביום שישי אחה"צ המשפחה החליטה על שם אחר. באתי לרב ואמרתי לו את השם שהמשפחה בחרה. הוא אמר: "מחר בתפילת וותיקין אעשה החלפת שם". למחרת התפללתי ותיקין עם הצדיק. חिकיתי לתפילה מיוחדת להחלפת שמו של גיסי ולא היה דבר. שאלתי את הרב, והוא אמר: "כבר עשיתי לו החלפת השם". כנראה היה בינו לבין עצמו בשעת פתיחת ההיכל. בקידוש לאחר תפילת מוסף, פנה הרב אלי ואמר: "מצבו של גיסך מתחיל להשתפר לטובה".

במוצש"ק התקשרתי לביה"ח ואמרתי לי, שחלה הטבה מאוד גדולה במצבו של גיסי ושאבוא לבקרו. באתי לשם וראיתי את גיסי יושב על המיטה ואוכל סעודה רביעית. התפלאתי מאוד, כי ביום שישי הרופאים לא נתנו לו שום סיכוי להמשיך לחיות. שאלתי אותו: "מתי חל השיפור במצבך?" והוא אמר לי את השעה. כיוונתי את השעה והיא הייתה בדיוק השעה, שהרב אמר לי אחרי תפילת וותיקין.

הסיפור המופלא הבא הובא ע"י ר' משה הררי, מחבר סדרת ספרי ההלכה 'מקראי קודש'. גם גיסו ר' עידו אלבה היה איתו והעיד על כך: בליל שבת חורפי וסוער במיוחד הם היו עם הרב. הצדיק יצא ל"שלוש זכר" אצל אחת המשפחות בשכונת קריית-משה. לאחר שבירך את המשפחה, המשיך לביה"כ לתפילת הבקשות. באותה שבת היה גשום מאוד. ליוונו את הרב וראינו כי כל הזמן ירד גשם, פרט לשעה שבה הרב הלך ברחוב. באותן הדקות, הגשם פסק. ברגע שהרב נכנס לתוך מבנה- הגשם הסוער התחדש. כשיצאנו מהבקשות בביה"כ ראינו, כצפוי, שהגשם פסק.

לא התאפקנו ואמרנו לרב: "אומרים על הרב, שבכל פעם שהוא הולך בחוץ, הגשם פוסק, וכאשר הוא בבית - הגשם מתחדש". הרב הזדעזע למשמע דברינו ואמר: "בגללי הגשם פוסק? אם זה תלוי בי, אני גוזר עכשיו שירד גשם". באותו הרגע שסיים את דבריו התחיל לרדת גשם. הרב, שהיה ללא מעיל, נרטב כולו ואני כל כך הצטערתי, שגרמתי לצדיק צער. גם בגלל שנרטב בגללי וגם בגלל שגילתי את סודו.

○ יפר בנו של הרב: "בכל יום שישי אחה"צם אבא עזב את הבית למטרה לא ידועה. אף אחד מבני הבית לא ידע לאן. הדבר עורר סקרנות בקרב כולם. וכך גם אצלי. כשהייתי בן שבע חשבת- ביום שישי הקרוב אלך אחרי אבא מבלי שיראה ואבדוק את סיבת היעדרו, ואכן כך עשיתי. ביום שישי הצטרפתי אל אבי, בלי ידיעתו. אבי הלך ברחובות ירושלים, חצה את רחוב יפו, ונכנס לבניין. אף אני נכנסתי אחריו, והמשכתי במשימה שנטלתי על עצמי, וכך ראיתי: התכסה הרב בבגדי לבן, נעל מגפיים ונכנס למקום שנכנס. עקבתי אחריו פנימה אל החדר, לא ראיתי דבר פרט למיטה, ואשר עליה מכוסה סדין לבן. במשל זה נתפסתי על ידי אבי, ששאל אותי למעשיו והוציא אותי אל מחוץ לחדר. כשיצא מהחדר, שאלתי למעשיו ואמר לי: "יהודים רבים נפטרים סמוך לכניסת השבת, ואין מי שיעשה להם 'טרה', את זה אני עושה".

להלן סיפורים מופלאים שהובאו בספר 'אביהם של ישראל': ד"ר שמבה היה רופאו האישי של רבינו סיפר: "לפני כ-12 שנים הגיע אלי ילד בן 7 עם גוש גדול בצוואר וחום גבוה. כרופא, כשרואים גוש כזה, אתה נכנס ללחץ כי הבדיקות הן כדי לשלול גידול. מה גם שאחיו נפטר שנתיים קודם מגידול בבלוטות הלימפה. האבא הגיע, בדקנו, צילמנו, עשינו הדמיות. הסיפור נמשך שבועות ללא שינוי".

"אחרי כל הבדיקות אמרתי לאבא: 'תשמע: צריך לקחת ביופסיה לילד'. אמר לי האבא: 'כל זמן שכל הבדיקות היו לא פולשניות, הלכתי איתך יד ביד. ברגע שצריך לעשות בדיקה פולשנית, אני רוצה את אישורו של הרב אליהו'. אמרתי לו: 'בשמחה, אני בא איתך'. הלכנו יחד לבית רבינו והאבא סיפר את כל העניין ואמר: 'הרופאים', והצביע עלי, 'רוצים לעשות ביופסיה של הגוש'. הרב בחיוך גדול קרא לילד, שיבוא אליו, חיבק אותו, שם יד על הגוש בצוואר, עצם עיניים ואחר כך אמר: 'זה, שום דבר'. אחר כך הצביע עלי ואמר: 'הרופאים רוצים לעשות ביופסיה? שיעשו'. יצאנו החוצה מהחדר.

"למחרת הגיע הילד לבית החולים עם הפנייה ממני. רופאת הרנטגן מתקשרת אלי ושאלת: 'שמבה, למה שלחת את הילד?' עניתי לה: 'מה זאת אומרת למה? יש לך מכתב, וחוז מזה יש לו גוש בצוואר בגודל מנדרינה'. היא אומרת: 'אני בעין לא רואה שום גוש וגם לא באולטרסאונד. על מה אתה מדבר?!'. ושלחה את הילד הביתה בריא, שמח וטוב לב".

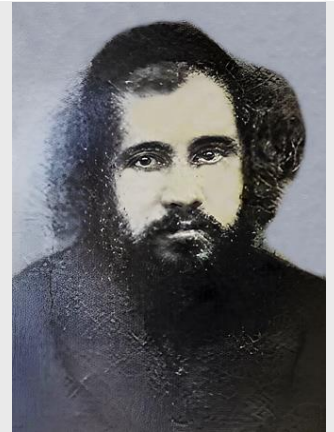
כאשר הרב שכב בטיפול נמרץ, שמו לידו גויה נוצרייה. הרב לא ידע, אבל אנחנו ידענו. פעם אחת הוא דיבר איתנו, ופתאום אמר: 'יש פה עבודה זרה'. בדקנו, שאלנו וחקרנו ולא ידענו במה מדובר. עד שאחד מהמשמשים של הרב שם לב, שאחת מהמבקרות של זו ששכבה ליד הרב נמצאת עם שתי וערב על הצוואר. הרב עם וילונות, לא ראה. אבל הרגיש, שיש עבודה זרה במקום.

הרב היה פרוש מענייני העולם בדרגה שלא תאמן. פעם אחת, אחד המשמשים הביא מגש פיצה. לקח משולש ואמר לצדיק: 'הרב תאכל'. הרב שאל: 'מה זה?' והמשמש ענה: 'פיצה'. ואז הצדיק אמר: 'אני לא יודע מה זה פיצה'.

לפני כחמישים שנה הורה הראשל"צ הגאון הרב יצחק נסים זצ"ל לרבינו לטפל בעניין העלאת עצמותיו של הגאון המקובל הרב החיד"א זיע"א ארצה, מהעיר ליוורנו שבאיטליה. ב-כ' באייר ה'תש"ך הועלו עצמותיו של החיד"א להר המנוחות בירושלים. כשהגיע רבינו עם רבנים נוספים לשדה התעופה, הוא נפגש עם נציג הסוכנות ונחרד לראות שהלה הביא את עצמות החיד"א בארון עץ: "עם זה הבאתם את הרב החיד"א?" שאל בכאב. מיד ביקש מנהגו של 'הבבא חאקי' לנסוע עימו על מנת לטבול במקווה טהרה ולקנות מברגי פיליפס כדי לפתוח את הארון. כשחזר, עשה הרב חור למטה מהארון כדי שלא תהיה חציצה בינו לבין הקרקע.

כשהכניס הרב את ידו, נשמע קול רעש גדול מהארון. החכמים שהיו עם הרב התעלפו. רק רבינו עצם את עיניו וביקש בתחנונים מהחיד"א, (הרב היה בקיא בספריו) שיסתדר את עצמו, כי אין בו כח לסדר את עצמותיו. עצמותיו הקדושים היו מפוזרים בתוך הארון ומוטלים בביזיון. מיד נשמע קול נפץ יותר חזק והנה, לא יאמן - תחיית המתים ממש! העצמות הסתדרו עצם אל עצמותו ומיד התחברו כולם ונהיה גוף שלם. מרן הראשון לציון נהג לומר, כי מי שרוצה תשועה, ילך להתפלל על קברו של הרב חיד"א. ואכן לא בכדי נטמן הראשון לציון בסמיכות לקברו של הרב החיד"א זצ"ל.

הגאון הרב חיים סופר זוסמן (שרייבר) זצ"ל - נולד בבצום גדליה, ג' תשרי ה'תקפ"ב (1821) בפרשבורג שבהונגריה (כיום ברטיסלאבה, בירת סלובקיה). בהיותו כבן אחת עשרה נכנס ללמוד בישיבתו של החת"ם סופר ולאחר פטירתו למד זמן קצר אצל בנו, ה'כתב סופר'. משם נסע לאונגוואר שם למד אצל המהר"ם א"ש. בהמשך נסע לווערבו, שם למד אצל הרב בנימין וולף לעוו (שם נאלץ לשהות אצל בעל עגלה שהיה עני מרוד ונתן לו לישון באורות הסוסים ורבינו שהיה איסטניס גדול סבל הרבה). בהמשך למד בעיר מטרסדורף, בשנת ה'תר"ח (1848) חזר לפרשבורג והחל ללמד תורה וייסד את חברת 'תורת חסד' כדי שיחזיקו התושבים את החת"ם שבעיר. בשנת ה'תרי"א (1850) התמנה לרב קהילת יעמרינג ובשנת ה'תרי"ח (1858) התמנה לרב בקהילה סנפטר.

מאז התפרסם כרב ופוסק. בהמשך קיבל הצעות לשמש כרב במברג וקארקוב, אולם הוא סירב. בשנת ה'תרכ"ז (1867) החל לשמש כרב קהילת מונקץ' ובשנת ה'תרל"ט (1879) שימש כרב הקהילה בבודפשט. נודע כגדול בתורה. גאון בנגלה ובנסתר. איש אמת. הרבה בסיגופים ותעניות. רוב השבוע ישב בתענית בהצנע לכת. ענוותן מופלא. הכניע את עצמו לפני כל ת"ח אף לצעיר ממנו. הצטער כשקמו לפניו והתמרמר על כך. מעולם לא הגביה קולו. גם כאשר מצבו הכלכלי השתפר, כמעט את כל רכושו חילק לצדקה וגם את כל כספי פדיוני נפש שנשלחו אצלו מאנשים רבים שמהם לא נהנה כלל וחילק את הכל לעניים. נפטר ב-כ"ה סיון ה'תרמ"ו (1886). חי כ-65 שנים.

אביו: ר' מרדכי אפרים הנקרא ר' פישל סופר (מתלמידי החת"ם סופר וללא קרבה משפחתית).
אישתו: מרת בריינדל (בת ר' יוסף צבי דייטש. נישא בשנת ה'תר"ד). **מבניו:** ר' יעקב שלום (ממלא מקום אביו בבודפשט), ור' יוסף צבי (רב קהילת שאמשאן). **מרבנותיו:** הגאונים ר' משה סופר (החת"ם סופר), ר' אברהם שמואל בנימין סופר (ה'כתב סופר'), ר' מאיר איזנשטטר, ר' בנימין וולף לעוו (רבו המובהק. מח"ס 'שערי תורה'), ר' הלל ליכטנשטיין. **חברותא:** ר' אהרון זינגר. **מתלמידיו:** אחיו, ר' אליעזר זוסמן סופר, ר' ישעיהו זילברשטיין (אב"ד וויצן), ר' עקיבא יוסף שלזינגר (מח"ס 'בעל לב העברי'), ר' עמרם בלום (מח"ס 'בית שערים'), בן אחיו ר' משה סופר (אב"ד טייסאפורד), ר' עמרם ישי ביליטצר (אב"ד סרנטש), ר' אליעזר זוסמאן (אב"ד פאקש).

מספריו: ימחנה חיים - שו"ת ידברי שערי חיים - על התורה יפּלס חיים - על גיטין יקול סופר - על משניות ישערי חיים - על תהילים.

בנו של רבינו סיפר כי כאשר אביו חזר להתגורר בפרשבורג, נסע פעם רבו הגה"ק ר' בנימין וולף לעוו (ה'שערי תורה') לצורך רפואה ובנסיעתו נכנס לבקר בבית רבינו שהיה תלמידו המובהק. אולם בראותו את גודל הדוחק בבית תלמידו, רצה מיד לעזוב את הבית כי לא רצה שרבינו יטרח בעבורו לכבדו ויוציא ממון בעבורו. אבל לא יכל לעזוב מיד כדי שלא להעליב את רבינו, ולכן בשעות הבוקר כשרבינו יצא לתפילת שחרית, ה'שערי תורה' ניצל את ההזדמנות ונסע משם.

העניות ששררה בבית רבינו היתה עצומה. היה לו פמוט אחד לנרות שבת ותמיד היה ממשכנו לצורכי אכילה. הוא עצמו חקק בקליפות אגוזים ועשה מהם כעין כוסיות ובהם הדליק את הנרות. לא היתה לו אלא כתונת אחת בלבד. מכיוון שביקש לכבס אותה לכבוד שבת קודש היה עליו לפשוט אותה בכל חמישי בשבת, וכך נותר לשבת ללמוד רק בבגד העליון ללא כתונת לגופו.

כשחזר לפרשבורג מצבו הכלכלי היה קשה ביותר ולא היה לו להאכיל את בני ביתו. לאחר כשנתיים התקבל לשמש כאב"ד בימרינג. בשבת קודש לפני שעזב, מסר שיחת מוסר על העובדה שאנשי העיר אינם משגיחים בת"ח העניים והרעבים, ובשביל הכל יש כסף רק לא לעוסקי תורה החיים מתוך הדחק וחייהם חיי צער. הוא הוסיף ואמר שעד עכשיו נמנע מלדרוש בנושא, שלא יאמרו לכבוד עצמו הוא דורש ויש לו אינטרס אישי. אבל עתה שעוזב את העיר, מחוייב הוא לומר דברי תוכחה אלו. באותה דרשה ייסד את חברת 'תורת חסד' שתפקידה להתרים את תושבי העיר ולהחזיק ולסייע כלכלית בתלמידי חכמים שבעיר.

לאחר הדרשה אישה הגיעה אליו ואמרה לו שאין לה פרנסה בריווח אבל היא מעוניינת להחזיק ת"ח מכספה. היא שאלה כיצד היא תוכל לעזור לאותה חברה שייסד. רבינו אמר לה שתלך ותקנה כרטיס פייס. היא עשתה כדבריו וזכתה בסך עצום של 40,000 גולדין. היא הביאה את כל הסכום לחברת 'תורת חסד' וזכתה שבכסף הזה היא החזיקה עשרות תלמידי חכמים במשך שנים רבות עד למלחמת העולם השנייה שפרצה עשרות שנים אחרי שנוסדה החברה.

אחיו ר' זוסמאן (אב"ד פאקש) בהספדו על רבינו סיפר: "פעם ביום הכיפורים הקדוש זיכו את רבינו לפתוח את ארון הקודש. כשרבינו הלך לכיוון ארון הקודש, הוא נרתע לאחוריו, ולא היה יכול לעשות זאת. במוצאי יום-הכיפורים סיפר, כי כשעלה לפתוח את ארון הקודש, ראה לפניו את הרמב"ן והוא שאל אותו לדבר הלכה. הוא נבהל ולא היה יכול לענות על דבריו, לכך חזר לאחוריו, כי הבין שאינו ראוי לגשת אל הקודש לפתיחה.

נכדו סיפר כי בפסט ביקשו להעמיד בראשם את רבינו והצדיק הסכים לכך והיה לפלא מדוע עזב עיר גדולה כמוקאטש והלך לקהילה קטנה. הוא סיפר לנכדו, כי בעודו יושב בחדרו רבו החת"ם סופר נגלה אליו ואמר לו: "אם לקרא לך באו אנשי פסט-לך עימהם". גם הרבה פעמים בתוך תפלותיו ובפרט בימים נוראים סיפר לנכדו, שלא הייתה לו מנוחה להתפלל מכיוון שבאו אליו נשמות בבכיה וביקשו שיתקן אותם. עוד סיפר כי במוצאי יום-כיפור נגלו אליו הרי"ף, הרמב"ן, בעל המאור ורבו החת"ם סופר והסבירו לו דברים שהתקשה בהם.

מִן הַרְבֵּי מִיכָל יְהוּדָה לִיפְקוֹבִיץ זצ"ל- ממנהיגי הציבור הליטאי וראש ישיבת פוניבז' לצעירים. נולד בוולוז'ין בשנת ה'תרע"ו (1915- אביו היה אז למעלה מגיל 60). בילדותו למד בחדר המקומי. בנוסף שכר לו אביו מלמדים פרטיים שמימן ממשכורתו הדלה. בגיל שנים עשרה נסע ללמוד בישיבה הקטנה בלידא. את בר המצווה חגג עם חבריו בישיבה, בלי הוריו שהיו בוולוז'ין. כעבור זמן נסע לוויילנה ללמוד בישיבת רמיילס וכעבור שלוש שנים שב לביתו בוולוז'ין.

בשנת ה'תרצ"ז (1936) עלה עם משפחתו לארץ. למד בישיבת חברון בירושלים ובה נודע כאחד המצויינים שבחבורה. בשנת ה'ת"ש (1940) לאחר נישואיו למד בכולל 'תורת ארץ ישראל' בפתח-תקווה. בהמשך התמנה לכהן כר"מ בישיבת תפארת ציון. במקביל למד בכולל זיכרון מאיר. ייסד שיעור לבעלי בתים בגמרא בבית משפחת שכטר ונמשך כ-50 שנים ברציפות. בשנת ה'תש"י (1950) החל לשמש כראש ישיבת פוניבז' לצעירים. שם מסר שיעורים במשך כשישים שנה והעמיד אלפי תלמידים.

בשנת ה'תשנ"ח (1998) ייסד רשת כוללים ארצית ללימוד סדר טהרות. אהבתו לתורה לא ידעה גבולות. ענוותן מופלא. תלמידיו אהבוהו אהבת נפש. דאג לכל תלמיד ותלמיד כאילו היה תלמידו יחידו. מעולם, במשך כל חייו, לא היה נשען על משענת הכסא. נפטר ב-כ"ו סיוון ה'תשע"א (2011). **בצוואתו ציווה שיספידוהו רק שני בניו, וכן להימנע מלתארו בתארים 'גאון' ו'צדיק'.** בהלוויותו השתתפו יותר מ-100,000 אנשים. חי כ-95 שנים. ציונו בבני-ברק.

אביו: ר' משה דוד. **אמו:** מרת חיה. **אשתו:** מרת חוה אסתר (בתו של ר' אברהם יצחק גרשונוביץ, אב"ד ז'בינקה, שניהן כר"י תפארת ציון ב"ב). **בניו:** ר' משה דוד (חתן ר' מרדכי זליבנסקי. משמש כמשגיח בישיבת באר יעקב ובישיבת משכנות התורה. ר"מ בישיבת בית דוד), ר' אברהם יצחק (חתן ר' בן ציון פלמן מבני ברק. משמש כר"מ בישיבת בית מדרש עליון). **חתניו:** ר' בנימין ביינוש קורלנסקי (שימש כר"מ בישיבת פוניבז' לצעירים. נפטר ב-ז' סיוון ה'תשס"ו), ר' בנימין דוד אלישיב (בן מרן ר' יוסף שלום אלישיב. ראש כולל תפארת בחורים ומחבר ספר יד בנימין), ר' משה אליהו שוורץ (ר"מ בישיבת מאור יצחק-חמד).

מרבותיו: הגאונים הצדיקים ר' שלמה היימן, ר' אברהם ישעיהו קרליץ (ה'חזון אי"ש"), ר' יחזקאל סרנא, ר' אהרון כהן, ר' יהודה לייב חסמן, ר' איסר זלמן מלצר. **מתלמידיו:** הגאונים הצדיקים ר' חיים קניבסקי, ר' נסים קרליץ, ר' מאיר צבי ברגמן, ר' יצחק מאיר פליטנשטיין (האדמו"ר מקופיטשיץ), ר' דב צבי קרלנשטיין ועוד אלפי תלמידים. **מספריו:** **ימנחת יהודה-** על מסכתות קידושין, גיטין, ב"ק, ב"מ, סדר קדשים וזרעים. **אמרי דעת-** שיחות ומכתבים **ידרכי החיים-** יסודות החינוך בימינו **יעמק השער-** ביאורים והערות על 'ספר המקח' לרב האי גאון.

לתושב בני-ברק נולד נכד במזל-טוב. שעות אחדות אחרי הברית, היה אמור הסב לטוס לחו"ל לצורך פרנסתו. בעוד הסב אורז מזוודות, להורי התינוק נודע, שייטכן כי הברית תידחה ולא תתקיים במועדה, משום שהרך הנולד חלה בצהבת. "הרופאים הסבירו, שמצבו הבריאותי של התינוק לא מאפשר לקיים את הברית בזמנה", סיפר אביו. הסב שרצה בכל מאודו להשתתף בברית נכדו, סר לביתו של רבינו ושאל: "האם לבטל את כרטיס הטיסה?". "אין צורך", השיב הצדיק. "תארוז מזוודות והברית תתקיים בזמן". הסב חזר לביתו והחל להתכונן לקראת נסיעתו לחו"ל, למרות שהברית הייתה צפויה להתקיים רק במועד בלתי ידוע. אלא שכאן התחולל המופת הפתאומי: **שעות אחדות אחר-כך, הודיע המוהל להורי התינוק, שרמת הצהבת ירדה משמעותית וניתן לקיים את הברית בזמנה.**

הרב נהג לנפוש בכל שנה בתקופת 'בין הזמנים' במושב 'חזון יחזקאל'. בכל פעם ניסה הצדיק לשלם לבעל דירת הנופש על זמן שהותו, אך בכל שנה התחמק בעל הדירה ולא הסכים לקחת כסף. רבינו הבין שלשלם בכסף מזומן הוא לא יוכל לשלם, רצה לשמח את בעל דירת הנופש ולפני ששב לביתו בבני-ברק, השאיר מכתב נרגש בכתב ידו, שבו הודה על האכסניה הנעימה. הרב הוסיף גם את המשפט הבא: "בזכותכם כתבתי בדירתכם חידושי תורה במשך 130 שעות". בדירת הנופש במשך 13 יום הוא ישב וכתב ברציפות, בכל יום במשך 10 שעות, מ-9 בבוקר ועד 7 אחה"צ. עשר שעות רצופות של כתיבת חידושי תורה וביאורים סוגיות. בהמשך היה מתפלל מנחה, ומיד לאחר מכן התיישב ללמוד בהתמדה ובחשק עוד מספר שעות, כאילו לא ישב וכתב היום כבר עשר שעות רצופות ומאומצות...

מרן רבי מיכל יהודה ליפקוביץ, זכה ללמד תורה לשלושה דורות למעלה משישים שנה. תחת הנהגתו התחנכו אלפי תלמידים, ולפעמים אף שלושה דורות למדו והתחנכו אצלו. וכך שח פעם: "פעמים רבות ראיתי תלמידים, שבתחילה נחשבו ללא מוצלחים ובסופו של דבר הצליחו מאוד. מה הסיבה לכך?", הטעים הרב ואמר: "דווקא אלו, מתוך שלא הצליחו, הוריהם העתירו עליהם תחנונים, שפכו דמעות בתפילה, אמרו תהילים ונתנו צדקה בעדם, ובזכות מעשים אלו בנם עלה על הדרך הנכונה ועשה חיל בתורה. אך לעיתים הילדים המוצלחים, הרי הם מוצלחים ועליהם לפעמים 'שכחו' להתפלל ולהעתיר, ולכן לא תמיד ההצלחה שלהם התמידה".

מדבריו: **יישנה חשיבות רבה לדוגמה האישית.** כאשר הבן רואה את אביו לומד תורה ומקפיד בקיום מצוות הדבר משפיע יותר מתוכחות. **המפתח להצלחה בחינוך הילדים הוא תפילה בדמעות.** **הורים חייבים לנהוג בסמכותיות, כדי שהילדים יהיו חייבים לשמוע להם גם בדברים שאינם נראים בעיניהם.**

הגאון הרב מאיר אשכנזי מאייזנשטאט זצ"ל - נולד בשנת ה'ת"ל (1669). נקרא על שם זקינו הגה"ק רבי מאיר כ"ץ (אביו של הגה"ק רבי שבתי כהן, שנודע בחיבורו הגדול 'שפתי כהן'). בימי נעוריו עלה בתורה וביראה. בהגיע לפרק האיש מקדש בחר בו הגביר ר' משה מסוכטשוב כחתן וישב כעשר שנים סמוך על שולחן חמיו על התורה ועל העבודה. חמיו העמיד לרשותו ספריה ענקית - דבר יקר מציאות באותם הימים. כך עלה והתעלה בתורת הנגלה ובתורת הנסתר. כעבור עשר שנים, 24 יהודים נתפסו ונלקחו לבית-הסוהר בלובלין ונגזרה עליהם מיתה. חתנו שם נפשו בכפו כדי לפדות אותם ויצא נקי מכל נכסיו.

רבינו נאלץ לקבל עליו את עול הרבנות והתקבל כרבה של שידלובייץ שבפולין. כשראה את טרדות הקהילה ומשאת נפשו הוא עסק התורה, החליט לעבור לוורמייזא. לאחר מכן שימש כרבה של פרוסטיץ, תפקיד אותו שימש במשך עשר שנים. בשנת ה'ת"ע (1709) חזר לשידלובייץ. כעבור שמונה שנים עבר לשמש כרבה של אייזנשטאט שבמדינת אונגאריין. על שם העיר הזאת נקרא בישראל מהר"מ אייזנשטאט.

בכל מקום שהגיע פתח ישיבה, כשרבינו עומד בראשה. אנשי הקהילה החזיקו בקיום הישיבה, וזכה להעמיד תלמידים גדולים. רבינו היה חלש בטבעו. רבינו זכה שכל פסקיו התקבלו הלכה למעשה בכל תפוצות ישראל והודפסו בגליון השו"ע ב'פתחי תשובה' (נכד רבינו). רבינו קיבל הסכמות רבות על ספריו, ביניהם הסכמות של הגאונים ר' דוד אופנהיים (רבה של ניקלשבורג ופראג), ר' אברהם ברוידא (אב"ד פרנקפורט), ר' יחזקאל לאנדא (ה'נודע ביהודה'), ר' אריה לייב גינזבורג (ה'שאגת אריה'). ה'פתחי תשובה' וה'שערי תשובה' ביו"ד מביאים את דבריו כמעט בכל סימן וסימן! כמה וכמה פעמים ר' עקיבא איגר ציין בהגהותיו את רבינו. נפטר ב-כ"ז סיון ה'תק"ד (1744). חי כ-75 שנים.

אביו: ר' יצחק. **אימו:** בת אחות הש"ך. **אשתו:** מרת פינקל (בת ר' משה מסוכטשוב, פרנס ומנהיג המדינה של גליל פוזנא). **מרביתיו:** הגאונים ר' אברהם אבלי הלוי גומבינר מקאליש (מח"ס 'מגן אברהם'), ר' משה (אבד"ק מסוכטשוב), ר' דוד אופנהיים. **מתלמידיו:** הגאון ר' יהונתן אייבשיץ. **ילדיו:** תשע בנים ושתי בנות. ר' יהודה (חתן ר' נפתלי הירץ מזלקובה), ר' יצחק (אב"ד נשכוויז חתן ה'חכם צבי'), ר' בנימין (אב"ד לקנבאך), ר' מיכאל (אב"ד קלאצק), ר' אלעזר (אב"ד שידלובייץ), ר' שבתי (אב"ד שרשוב), ר' יעקב ור' צבי הירש. (כולם רבנים וראשי ישיבות. מצאצאי רבינו בעל הערוגת הבושם, משפחת געשטטענר, ר' נפתלי צבי יהודה ברלין, ר' חיים איצ'קוביץ מבריסק ועוד רבים). **מספריו:** **ישו"ת פנים מאירות** - על הש"ס **•כותנות אור** - על התורה **•ברכת הזבח** - חידושים והגהות לסדר קודשים **•אור הגנוז** - על כתובות והלכות יין נסך.

הרב פייבל לאק מלונדון סיפר כי מדי שנה בשנה נסע לציון רבינו בימות החורף. הוא היה משתטח על קברו ומדליק נר. הפלא הגדול היה שהנר נשאר דולק למרות הרוחות החזקות. אפילו ביום גשום, הנר לא היה כבה! שנה אחת כאשר נסע לקברו של רבינו, הוא גילה כי שכח להביא נר מביתו. הוא נכנס לחנות וביקש לקנות חבילת נרות.

המוכר ענה שכעת חסרים לו נרות פשוטים, אבל נותרו נרות יקרים צבועים, בצורות מיוחדות. ר' פייבל קנה בלית ברירה חבילת נרות מהסוג המשובח והצבועני. כשהגיע לציון רבינו, לקח את אחד הנרות וניסה להדליק אותו. להפתעתו הרבה, הנר לא נדלק. הוא ניסה שוב ושוב, אבל הפתילה לא נדלקה.

ר' פייבל לאק לא הבי, כיצד יתכן שביום שלא נשבו בו רוחות חזקות, הוא לא מצליח להדליק את הנרות. הדבר היה לפלא בעיניו. כשחזר חשב להחזיר את שאר הנרות לבעל החנות. הוא חשב שכנראה הנרות שקנה הם מקולקלים. כשנכנס לחנות, ר' פייבל שאל: "הנרות שמכרת לי, איזה סוג נרות אלו?". המוכר ענה: "אלו היו נרות מיוחדים" (ליום אידם). הרב פייבל עתה הבין מדוע הנר סירב להידלק על ציונו הקדוש של רבינו.

נכדו הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל סיפר: "שמעתי מהרב הגאון רמ"ס קופשטיין שי, רב בראדין, ששמע מאביו הגאון שהפנים מאירות' נאלץ לברוח בגלל גבר אלים ותקיף והיה צריך לעקור ממקומו. מחשש הסכנה הוא נאלץ לברוח, כאשר הוא השאיר את אשתו בביתה. רבינו שהה יותר משנה מחוץ לעירו.

מכיוון שלא יכול היה לשלוח מכתב בגלל סיבות מסוימות, הקהל חשב רבינו שכבר התבקש לבית-עולמו. מכיוון שאי אפשר להשאיר את העיר ללא רב, ראשי הקהל רצו למנות במקומו את אחד מהדיינים בשם ר' ליב. הם הגישו לו את כתב הרבנות. הדיין דרש בפניהם 'דרשה ראשונה' לחנוך את רבנותו, וכל בני הקהילה הגישו לו מתנות כנהוג.

גם אשת רבינו העניקה לו יין וגם מכתב. כשהדיין ראה את הכתוב, הוא פנה לאנשי העיר ואמר שהוא לא יכול לשמש כרב העיר. כשנשאל מדוע? השיב: "ראו עד לאן מגעת מעלת רבינו הגה"ק 'פנים מאירות'. הוא הראה להם כי במכתב הרב כתב כי יודע שהרב ר' ליב יתמנה במקומו ושלא תצטער מכיוון שבחזיון הלילה הראו לו את הפסוק (תהילים מא) "אֹכֶל לֶחְמִי הַגְדִּיל עָלַי עֶקֶב" ו"ס"ת הגדיל עלי עקב ליב!".

רבינו ביקש מאשתו הרבנית שהיא תמסור לר' ליב את המכתב ביום שבו ימנו אותו לדיין. כשראו הקהל שר' ליב לא ירצה בשום אופן לשמש כרב העיר במקומו של רבינו, הם השתדלו רבות והשיגו רישיון להחזיר את רבינו לעיר. היו לרבינו חזיונות נוספים שדרכם היה מקבל תשובות לקושייתו. בספרו 'כותנות אור' בפרשת צו, סיפר על תרוץ לקושיה שהתעוררה אצלו: "ודבר זה למדתי בחלום במלון בער"ח ניסן שנת ה'תפ"ה, וה' יראני נפלאות בתורתו".

הגאון רבי שמשון אהרן פולונסקי זצ"ל - נולד בשנת ה'תרל"ו (1875) בוהלין (מחוז צ'רקאס פלך קייב). בילדותו כבר נודע כעילוי בשקידתו בתורה הקדושה ונראו בו גינוני גדולה. בגיל כ"ד שנה הוסמך להוראה. שמו הגדול נתפרסם כמי שבקי בכל ד' חלקי שו"ע וכבר בצעירותו התבקש לשמש כרב בעיר מידובה שבקייב. בשנת ה'תר"ס (1900) לאחר פטירת הגאון ר' פישל מעץ התבקש לשמש כרבה של העיר טפליק שבפולדיה ולמעלה מעשרים שנה שימש בתפקיד זה. נודע במעשיו להשכנת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. ואף בשנות חייו האחרונות בהן היה חולה אנוש וכל צעד מיותר שלו היה כרוך בפקוח נפש לא נמנע מלגמול חסדים בגופו הרצוף. בעל רוח-הקודש.

שמו הגדול הלך לפניו ועל אף שבערים גדולות ביקשו שיבוא לכהן בעירם - סירב רבינו. אחרי ששלטון הבולשביסטי השתלט על רוסיה ולעיניו נטבחו רבים מיהודי העיר נאלץ לברוח מרוסיה. בתחילה ברח לעיר לקישינב ובהתערבות גדולה של רבה ירושלים ר' יוסף חיים זוננפלד קיבל אישור לחונן את ארץ ישראל (סרטיפיקט) ואכן בשנת ה'תרפ"ה (1925) עלה לארץ עם אשתו ושתי בנותיו והתמנה לרב ודומ"ץ שכונת בית ישראל בירושלים.

שם השתכן בדירה שניתנה לו. הייתה זו דירה עלובה ששכנה בקומת מרתף מתחת למפלס הרחוב בחצר ביה"כ 'בית יעקב', ובכל עת ירידת גשמים בשפע, המים היו חודרים בעד החלונות שהיו בגובה פני הקרקע, והדירה כולה הייתה מוצפת במים... למרות זאת שכן בדירה זו עד יומו האחרון. בשנת ה'תש"ב (1941) הקים ישיבה בשם 'ישיבת רבינו חיים יוסף' ועמד בראשה. שנותיו האחרונים היו מלויים ביסורים. גאון. דאגתו לדולת הייתה מופלאה. את כל כספו חילק לעניים. בעל רוח-הקודש. נפטר ב- כ"ח סיון ה'תש"ח (1948) בזמן המלחמה) ולכן נקבר בבית-העלמין סנהדריה בירושלים. חי כ-73 שנים.

אביו: ר' אברהם יצחק מקלינבלט (מגדולי התורה המפורסמים והיה בקי בע"פ בכל כתבי החת"ם סופר). **אמו:** מרת אסתר רייזל. **אשתו:** מרת מליא מרים (בת ר' מרדכי מקונסטנטין). **מרבותיו:** ר' שמואל אברהם בלכמן (הידוע בשם ר' אלטר אב"ד קונסטנטין ישן שבוואהלין- רבינו נחשב לתלמידו המובהק), ר' דוד אורטינברג (ראב"ד ברדיטשוב בעל התהילה לדוד על אור"ח). **מתלמידיו:** ר' אברהם אהרן פרג, ר' חיים אורי ליפשיץ, ר' יוסף שאול אלישר. **מספריו:** ידברי אהרן (חידושי הרב מטפליק)- דברי תורתו.

○ יפר האדמו"ר מרחמיסטריווקא זצוק"ל על רבינו, אשר בהתקרב חג הסוכות היה תמיד מאוד טורח למצוא אתרוג מהודר בכדי לקיים מצות ד' מינים בהידור, שנה אחת לא מצא הגאון אתרוג מהודר שימצא חן בעיניו, ורק בערב סוכות מצא אצל הסוחר החשוב ר' מנדל פרידמן אתרוג מהודר וקנה אותו במחיר מוזל עקב השעה המאוחרת, ובשעת המקח היה נוכח שם יהודי אחד מחשובי העיר. ויהי ממחרת ביום טוב הראשון של חג בא הגאון לביה"כ בלא ארבע מינים בידו, וביקש אצל אחד מהמתפללים ארבע מינים מהודרים במתנה על מנת להחזיר, ובכלל לא היה לגאון ד' מינים לנענועים, והיהודי החשוב הזה, שהיה נוכח בשעה שהגאון קנה האתרוג התפלא מאוד, כי הרי ראה בעצמו שרבינו קנה אתרוג מהודר, ומיד אחר התפילה ניגש אל הצדיק ושאלו על כך.

ענה לו הגאון: "ביום טוב בבוקר בקומי לפני הנץ כדי לקיים מצות ד' מינים לפתע שמעתי מהדירה הסמוכה ילד בוכה ואמו צועקת עליו ובוכה מרוב פחד, ורציתי להיות לעזר, יצאתי ונקשתי על הדלת לשאול מה קרה, ונודע לי שהאשה הזאת התאלמנה ונישאה לאחרונה לשכן שלי, והבן הזה הוא בנה ולא בנו, והנה הבעל הלך לטבול במקווה, ועוד מעט יחזור כדי לקיים את מצות ד' מינים, ובנה שהיה משועמם לקח את האתרוג ושיחק בו, ובלי משים לב פסל אותו, והיא התמלאה פחד כי עוד מעט יחזור הבעל".

"כאשר ישים לב למה שקרה ישפוך חמתו על בנה". המשיך הגאון וסיפר: "הרגעתי אותה והלכתי להביא את האתרוג שלי, ואמרת לאשה, שלא תאמר לבעלה דבר וחצי דבר ממה שקרה, רק תשים את האתרוג הזה במקום האתרוג שלו, וכך היה. האשה לא אמרה לו דבר, והוא לא הרגיש בכך, והגאון מטפליק נשאר בלא אתרוג... והאדמו"ר מרחמיסטריווקא היה מפליא מאוד את רבינו באומרו: "רב בקהילה בלא ארבע מינים הלא זה אוושה מילתא, מה יחשבו עלינו? ובכל זאת כדי שהאלמנה לא תצטער, הכול כדאי!".

פ עם נכנס רבינו לביהמ"ד מספר ימים לפני פסח, וראה אברכים שוקדים על תלמודם בהתמדה גדולה. הוא עלה על הבימה והכריז, שיש בידו רשימה ארוכה של נשים אלמנות, שצריכות עזרה בדחיפות לצורך החג. ושאל: "מי מוכן לסייע להן?". מיד התייצבו כולם כאיש אחד בלב אחד לעזור ולסייע לאותן אלמנות. כזה חסד עצום - מי מוכן לוותר?! הסתדרו האברכים בשורה, והצדיק נתן לכל אחד פתק ובו פירוט הכתובת היכן עליו לעזור. כאשר פתחו את הפתקים, ראה כל אחד את כתובת דירתו שלו וששם עליו לעזור... בזה הוכיחם, שאמנם מצווה רבה לעזור לאלמנות, אבל דרך התורה היא קודם כל - "ומבשרך לא תתעלם". (באר החיים - הגש"פ)

באחד הימים קיבל רבינו מברק מרוסיה מאדם, שלא היו לו ילדים. הלך הרב להתפלל עבורו ביום שישי בציון ה"אור החיים" הקדוש. ביום ראשון כתב לאותו אדם: "הייתי בציון האוה"ח הק' והתפללתי עבורכם, ויהיה לכם 'בת' על המלה 'בת' העביר את קולמוסו ומחקה וכתב במקומה 'בן'. ואכן כעבור זמן נולדה להם בת ולא האריכה ימים, ולאחר מכן נולד להם בן! המכתב עדיין שמור אצל אותה משפחה.

ח תנו סיפר, שכשחלה רבינו את חוליו האחרון, שלח לומר לחתנו: "יש לי קבר מוכן בהר הזיתים, אבל בעוד חודשיים אסתלק מהעולם, ואז תפרוץ מלחמה, ואי אפשר יהיה לקבור אותי בהר הזיתים. לכן, תקברוני בקברות סנהדריה, ואם כעבור שנתיים יהיה אפשרות להוציא עצמותי להר הזיתים, תעשו כן, ואם לא, תשאירו אותי בבית החיים של סנהדריה". ניבא וידע מה ניבא. הוא נפטר בעצם מלחמת ה'תש"ח, בכ"ח בסיון. ("גדולי הדורות" ח"ג, ע' 1168)

הרב משולם פייש סגל לאווי (הראשון) זצ"ל הידוע כ'השרף מטאהש' - נולד בשנת ה'תקע"ו (1816). בעיר יאזפס-דארף במדינת בהמן בגרמניה. עוד בהיותו צעיר לימים התייתם מאביו ולא הכירו. אימו נטעה בלב ילדיה יראת שמיים, ואהבת הבורא ית"ש, והשגיחה בעצמה על כל פרטי מעשיהם והייתה מחלקת להם מתנות באם ענו אחרי הש"ץ ברכו, קדושה ואמן. בתחילה למד בישיבה בפראג, ובהשפעת אימו עוד בטרם הגיע לגיל מצוות, עזב למדינת אונגארין וזאת כדי להתרחק מנגע ההשכלה.

בכל מקום, אשר למד רבינו, התפרסם שמו הטוב לעילוי גדול ומתמיד עצום. כשהגיע לעיר, התמנה בישיבת רבי מאיר פרלס כמגיד שיעור. שם התקרב לחסידות. לאחר מכן התקרב לחסידי אשוואר (גרו שם חסידים גדולים ומפורסמים בקיאים בתורת הח"ן ועובדי השם באמת ובראה). לאחר נישואיו עבר לגור ליד חמיו בכפר שטרסאר. טרם התגלותו היה עני ואביון. לאחר מכן שימש כמלמד בעיר טאגלאש, ומשם התקבל לאב"ד טהאש ושמעו הטוב נתפרסם בכל הגלילות. לאחר שהאדמו"ר ר' דוד שפירא מדינוב הסמיך את רבינו החל הצדיק לקרוא את הפתקאות ופעל ישועות רבות בקרב עם ישראל. התפרסם במופתיו ואמרו עליו שבשעת ריקודיו בשבת היה פועל ישועות. בעל רוח-הקודש. בשנת ה'תרל"ג פרצה מגיפה גדולה ורבים חללים הפילה ובתוכם גם שניים מבניו, קיבל על עצמו למסור נפשו, וביקש שעל ידי כך תיעצר המגיפה. נפטר ב-כ"ח סיון ה'תרל"ג (1873). ציונו בטהאש. חי כ-57 שנים.

אביו: ר' מרדכי (משושלת בעל ה'תוספות יום טוב'). **אימו:** מרת זלדא. **אשתו:** מרת מינדל (בת ר' ישעיה דוד שטראסר). **מרבתינו:** ר' אברהם יצחק וויינברגר (בעל ה'פני יצחק' - רבה של קליינווארדיין), ר' דוד שיק (בעל ה'אמרי דוד' אב"ד טאקיי ותלמיד החת"ם סופר), ר' אברהם שאג (בעל ה'ברכת אברהם' אב"ד קובסדארף), ר' מאיר אייזנשטאט (המהר"ם א"ש, רבה של אונגוואר), ר' יצחק אייזיק יהודה יחיאל ספרין מקומרנא (בעל ה'יכל הברכה'), ר' דוד שפירא מדינוב, ר' צבי הירש פרידמן מליסקא (בעל 'אך פרי תבואה'), ר' יצחק אייזיק אייכנשטיין מזידיטשוב, ר' חיים הלברשטאם מצאנז, ר' שמואל פריינד (ראב"ד פראג). **מתלמידיו:** ר' נפתלי הירצקא מראצפרט, ר' שמואל מדאראג, ר' יהושע השיל הכהן פריד (אב"ד קאפיש). **בניו:** ר' אלימלך מטאהש (מילא לאחר מכן את מקום אביו. היה כבן שמונה בשעת פטירת רבינו), ר' מרדכי.

חתינו: ר' יהוסף הלוי רוטנברג מקאסני (ה'בני שלשים'), ר' מנחם ברודי (אב"ד קאליב בעל ה'באר מנחם'), ר' שלום כהנא ור' דוד מנשה מסאטמר.

היה זה פעם בליל שבת קודש פרשת משפטים - שקלים, בעיצומו של הריקוד הנעלה והנשגב, הפסיק רבינו ופנה אל החסיד הנודע רבי שמואל רוזנפלד מטגלאש, שהיה בין הבאים לחסות בצל הקודש בשבת זו, ושאל אותו: "רבי שמואל, האם כבר העברת את הסדרה - שניים מקרא ואחד תרגום, מהו המשך הפסוק 'סקול יסקל השור'. ענה ר' שמואל: "וגם בעליו יומת". היכה עליו רבינו עם מטפחתו ואמר: "לא! לא! לא זה" והמשיך לרקוד, ושוב הפסיק ושאל אותו: "ר' שמואל, כתוב 'סקול יסקל השור' מהו המשך הפסוק?"

שוב ענה ר' שמואל כבראשונה, ושוב צעק עליו רבינו "לא!" וחזר לרקוד, וכן חזר הדבר ונשנה כמה פעמים, עד שנעשה רעש גדול, וכמה מהנוכחים רמזו לר' שמואל שרבינו מתכוון לפסוק הקודם (פסוק כח) שם כתוב "סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי" (שמות כא, כח), וכן היה, שרבינו שאל אותו שוב, ואז ענה "ובעל השור נקי", מיד אורו פני רבינו ואמר "נכון! אתה צודק בהחלט! כך כתוב".

רבי שמואל, שהיה סוחר שוורים, חשש מיד לאחר אותו מעשה, שמא קרה דבר מה לשווריו, ותיכף ממחרת השבת, בחזרתו הביתה, פנה אל הרפת לראות את שלום השוורים, וראה שהם בכי טוב. אך יצא רבי שמואל מהרפת, באותו רגע ממש קרס גג הרפת, ונהרגו כל הפרות והשוורים, והוא ניצל ממוות לחיים. או אז הבין ר' שמואל, את כל מה שהיה בליל שבת שעבר, ואת חזון רבינו, שחזה את העתיד להיות, שהשוורים סקול יסקלו, והוא עצמו - בעל השור - יהיה נקי מן הדין וינצל. מיד חזר לטאהש לספר על הנס, והביא בידו סכום כסף בעבור נרות בית המדרש כנהוג.

דרכו של רבה"ק הייתה ליטול את בנו אלימלך זי"ע שהיה עוד ילד קטן לישון עימו בחדרו, כדי שיראה בעיניו עבודתו הקדושה, פעם אחת בימות החורף כשרבה"ק קם בחצות הלילה כדרכו, עמד בנו מהר"א גם כן ממשכבו, כדי לראות מעשי אביו הק', וראה, כי קודם שיושב לומר תיקון חצות, יוצא מביתו, רבינו מהר"א הלך אחריו לחצר בחשאי, וראה, כי אביו הק' מתגלגל בשלג ביסורים רבים במסירות נפש, בראותו מעשה אביו הק' בהתגלגלו בשלג בחורף ובקור גדול כזה, השתומם מאוד, ושאל לאביו הק' שיאמר לו פירוש להנהגה הזאת, השיב לו רבה"ק: "דע בני היקר, שהיום יבא אצלינו איש אחד לבקש ישועה, והאיש ההוא היה צריך לעשות סיגופים האלו, שיוכל להוושע, על כן אני עושה זאת תחתיו, כדי שהוא לא יצטרך לזה עוד", וכן היה שאחר כך בבוקר בא לפני רבה"ק איש אחד מהסביבה בבקשה, שיפעל בעבורו ישועה רבה, והאיש נושע תיכף בכל משאלות לבו לטובה, ורבינו ר' אלימלך לא שכח מעמד זה כל ימי חייו.

בתחילת ישיבת רבינו על כסא הרבנות בטהאש, לא הוטבו דרכיו הקדושים בעיני כמה בעלי בתים, ובעיקר על שלושה דברים. העניין הראשון הייתה העובדה שרבינו היה לבוש בגדים לבנים בשב"ק. על כך אמר להם רבינו: "דעו כי זכות הצדיק היא מגינה על העיר ואתם עוד תודו לי, כי במשך כל אלו השנים, אשר אני משמש פה ברבנות, ואני לובש בגדים לבנים לשבת, לא הוצרך שום אדם בכל גלילותינו להלביש תכריכים ר"ל לאחד מבניו". ומצאו שאכן כך היה.

הגאון הרב ישראל זאב גוסטמן זצ"ל - נולד בליטא בשנת ה'תר"ע (1910). כבר בצעירותו נודע כעילוי מופלג. הגאון ר' חיים עוזר גרודז'נסקי מוילנא הגיע יום אחד לישיבה. הרב התרשם מאוד מרבינו ומחידושו (אחד מחידושו שימש כבסיס לפתרון סוגיה סבוכה בבית הדין הגדול- ואיפשר להתיר עגונה). כשהיה בן 21 שנים בלבד מונה לדיין בבית הדין הגדול בוילנא (במקום חמיו שנפטר בין אירוסיו לנישואיו). בנוסף שימש כר"מ בישיבת רמ"מ. בשנת ה'תרצ"ט (1939) פרצה מלחמת העולם השנייה.

הנאצים כבשו את וילנא ורדפו את היהודים ובמיוחד התעללו ברבנים ובדיינים והם עונו עד מוות. גם רבינו הוכה קשות עד שאיבד את הכרתו והתעלף. הרשעים הארוזים חשבו, שהוא נפטר, ולכן עזבו אותו. רבינו היה הרב האחרון שנותר בגטו והוא נדרש להכריע בשאלות קשות ביותר. עסק בקבורה של למעלה מחמשת אלפים יהודים! בדרך נס רבינו הצליח להימלט עם אשתו ובתו ליערות. הם הסתתרו במקומות שונים. במשך חצי שנה הם הסתתרו במערה שבה לא היה ניתן לעמוד זקוף.

לאחר תום המלחמה חזר לוילנא כדי לסייע בשיקום שארית הפליטה. טיפל בענייני הדת, נישואין והתרת עגונות, שבת וכשרות. כל זאת כמעט ללא ספרים ובהסתמך על זכרונו המופלא. כשנה לאחר המלחמה, ביום ראשון של פסח, קומיסר יהודי הגיע לביתו וסיפר שקיימת נגדו פקודת גירוש לסיביר והם מתכוננים לעצור אותו מחר. עוד באותו הלילה ברח עם משפחתו. רבינו הגיע לצרפת דרך צ'כיה לאחר תלאות רבות.

מאחר ולא ניתן לו אישור עליה לארץ ישראל (סרטיפיקט), עבר עם אשתו ובתו לארה"ב. שם התמנה לראש ישיבת 'תומכי תמימים' בניו-יורק. בשנת ה'תשל"א (1971) עלה לארץ ישראל. בעצת הגאון ר' דב בעריש ינדנפלד מטשעבין הקים את ישיבת 'נצח ישראל- וילנא רמ"מ' (לזכר הישיבה בוילנא) בשכונת רחביה בירושלים. שיעוריו נודעו כעמוקים במיוחד. שיעורו ביום שני נמשך כארבע שעות! תלמידי חכמים רבים התקבצו סביב הישיבה, והיו משומעי לקחו. נפטר ב-כ"ח סיוון ה'תשנ"א (1991). חי כ-81 שנים. ציונו בהר-הזיתים. חתנו, ר' מיכל ברינקר, מילא את מקומו כראש ישיבת 'נצח ישראל'.

אביו: ר' אברהם צבי הי"ד. **אשתו:** מרת שרה (בת ר' מאיר באסו - ראש ישיבת רמ"מ בוילנא, וחבר בית-הדין של ר' חיים עוזר גרודז'נסקי ורבה של שניפשו. נישא בהיותו בגיל 21). **מרבתי:** ר' שמעון שקופ (ראש ישיבת גרונדה). **חברותא:** ר' חיים שמואלביץ. **ילדי:** מאיר הי"ד (הנאצים ימ"ש לקחו אותו מתוך ידיו ורצחו אותו בשואה), בתו (נישאה לר' מיכל ברינקר, מילא את מקומו כראש ישיבת 'נצח ישראל'). **מתלמידי:** ר' דוד ביגמן (ראש ישיבת 'מעלה גלבע'), ר' מנחם ולדמן (ראש מכון שבות עם), ר' שמואל טל (ראש ישיבת תורת החיים), ר' צבי קושלבסקי (ראש ישיבת 'היכל התורה - פרשבורג'). **מספריו:** **יקונטרסי שיעורים**- סדרת ספרים על מסכתות התלמוד: גיטין, קידושין, בבא קמא, בבא מציעא, בבא בתרא, נדרים וכתובות.

פעם בעת ישיבה חשובה במועצת הרבנות הראשית, רבינו התקשר למשרדי הרבנות שבהיכל שלמה' וביקש לדבר עם הרב הראשי הגאון רבי אברהם שפירא זצ"ל. המזכירה התנצלה ואמרה כי יש עתה ישיבה של מועצת הרבנות הראשית, ואי אפשר לדבר כרגע עם הרב הראשי. רבינו אמר למזכירה: **"תגידי בבקשה לרב שפירא, שהרב גוסטמן צריך אותו דחוף!"**. המזכירה נבהלה והעבירה את תוכן ההודעה לחדר הישיבות. כהגאון הרב שפירא קיבל את ההודעה, הוא יצא במהירות לשוחח עם הרב גוסטמן, לדעת מה קרה. הרב שפירא שמע בטלפון שהרב גוסטמן אומר לו: "רבי אברום, בשיחה שהיתה לנו הסתפקנו בדברי רש"י איך להבינם. עתה, לעניות דעתי, עלה בדעתי ביאור נכון בדבריו".

אז החל הרב גוסטמן להרצות את הדברים. הרב שפירא הקשיב עד לסוף דבריו והקשה וניסה להפריך. הרב גוסטמן הסביר לשיטתו והוא הסביר אחרת וכן הלאה. כך נשאבו שני הגדולים לעולם של לימוד תורה, שהוא עולמם באמת, ושכחו מכל הסובב אותם. לאחר שהסתיימה השיחה, הרב שפירא חזר לחדר הישיבות והתנצל על השתהותו. הוא סיפר ליושבים מה שקרה: "הרב גוסטמן קרא לי בדחיפות. כך הוא הודיע למזכירה, שזה דחוף ביותר. מה היה דחוף? הוא התקשה בדברי רש"י **מסוימים ולא יכול להמשיך ללמוד. בשבילו זה הדבר הכי דחוף בעולם והכי חשוב. לכן אמר למזכירה, שזה דחוף. מה דעתכם? תדעו לכם שהוא צודק! באמת זה הדבר הכי דחוף בעולם, לתרץ את דברי רש"י ולהמשיך ללמוד"**.

אחת החברות המופלאות בישיבת גרונדה היתה בין הגאונים רבי חיים שמואלביץ ורבי ישראל זאב גוסטמן. הם הניחו מראש אוכל בסטנדר, כך שיוכלו ללמוד רצוף בלי שיצטרכו ללכת לאכול. **פעם אחת למדו ברציפות מיום חמישי בבוקר עד כניסת השבת את כל מסכת סוטה בעיון.** התמדתו של החברותא, ר' חיים, היתה בישיבה לשם דבר, כהתמדה שלא תיאמן. היה שכיח שבבוקר היה סועד את ליבו בפת לחם ודג מלוח, וצולל בים התלמוד במשך שלושים שעות רצופות בלהט וביגיעה מפרכת. ('תורה יבקשו מפיהו')

Oדר יומו היה מסודר ומתוכנן בדייקנות. כל דקה נוצלה כראוי. משום כך הרב התקשה למצוא פנאי לדברים נוספים. פעם אחת ניגשו אליו בחורים, וביקשו ממנו שיכתוב חידושי תורה לקובץ תורני. הם היו בטוחים שבקשתם תענה בחיוב, אולם להפתעתם הרב ענה להם: **"לו היה לי זמן, הייתי מכין לעצמי כוס תה!"**. פעם כשנכנס למטבח, הרב אמר לנוכחים: **"לא התבטלתי מלימוד התורה. בדרכי לכאן, ישבתי מהרש"א פלוני..."**

כשרבינו היה מספר לתלמידיו על אותו יום גורלי שבו חתם על החוזה לקניית בניין הישיבה בירושלים, טרח להדגיש באוזניהם, שבאותו יום למד שעה נוספת מהרגיל אצלו, כדי להשלים את השעה שהפסיד בלימוד תורה עקב חתימת החוזה!

הרב **מכלוף אלעסרי זצ"ל** - נולד בשנת ה'תרע"ה (1914) בעיירה קסר א-סוק למש אלעסרי שהייתה משפחת רבנים כעשרים ושש דורות שעסקו בקבלה מעשית, כתיבת קמיעות וסגולות. למשפחה הייתה קיימת תעודה שיצאה בשנת ה'תקל"א (1771) מביה"ד הרבני במכנס, אשר בפסק הדין שבה מוענקת משרת הרבנות בקהילת קסר-א-סוק למשפחת אלעסרי שכללה את ענייני השחיטה בכל כפרי האיזור כמו 'גרמא', 'תל-שינט', 'קרנדו' ועוד. הבן השלישי להוריו. את צעדיו הראשונים עשה בעיירה בה נולד. כבן למשפחת רבנים ספג אל קרבו את אהבת התורה ומקצועות הרבנות: שחיטה, מילה, חזנות והוראה. מקטנותו נראה כי לגדולות נועד. התייתם בגיל 16 מאביו. נקשר לר' יצחק אביחצירא (ה'בבא חאקי'). לאחר מספר שנים ה'בבא סאלי' היה צריך לנסוע למקום מסוים ורבינו הלך עימו. היה בקשר הדוק עם בנו ה'בבא מאיר' זצ"ל אשר בחן אותו בכל ענייני השחיטה ואף כתב לו כתב הסמכה לשחיטת כל סוגי הבהמות והעופות.

לאחר שנבחן והוסמך לרבנות בישיבת 'אביר יעקב' בעיר בודניב (מרוקו), נשלח ע"י ה'בבא סאלי' להמשך לימודיו בקזבלנקה ובטאנג'ר (מרוקו). בזמן זה הורה לו ה'בבא סאלי' להתחתן ולעמוד בזכות עצמו. לאחר מכן נשלח לכהן כרבה של העיירה ריש (מרוקו) הנמצאת באיזור הולדתו. טיפל בכל תפקידי ההנהגה הרוחנית: חזן, דרשן, סופר סת"ם, מוהל, עורך חופות, כותב גיטין, מורה למקצועות הקודש, שוחט ובודק. לימד מלאכות שונות הקשורות למצוות: הכנת טליתות, קשרי קשרי תפילין, כריכת סידורים, הכנת שופרות והכנת העור לתפילין ולמזוזות. לימד תורה את כל ילדי המקום בהתאם לרמתם.

בערב חג השבעות ה'תשכ"ג עלה עם משפחתו לא"י, השתקע בבית שאן ובמשך שנים רבות עבד לפרנסת משפחתו כשוחט. בנוסף שימש בשירות הקהילה בית שאן בתפקידים רוחניים: ערך בריתות וחופות, דרש בהלוויות, ניחם אבלים, לימד והכשיר שוחטים, שימש כחזן וכדרשן בבית הכנסת, השכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. נודע ככותב קמיעות וכמגלה נסתרות ורבים מהארץ ומחו"ל באו לבקש את ברכתו ועצתו. כאות הוקרה על תרומתו לחיים הציבוריים מועצת העיר בית שאן העניקה לו את התואר "יקיר העיר". **מלמד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו.**

בשבת פרשת בהר-בחוקותי ה'תשס"א רבינו קרא לבנו ואמר: "יוסף בני, אני יודע את מקומי... אני יודע איפה אני אזכה לשבת", השיב את נשמתו ליוצרה ובחצות הלילה יצאה הלוויתו. התבקש לשיבה של מעלה ב-כ"ט סיון ה'תשס"א (2001). חי כ-87 שנים. ציונו בבית שאן. מקום קבורתו הפך למוקד עלייה לרגל ורבים רואים שם ניסים גדולים. השאיר אחריו דור ישרים מבורך של בנים וחתנים תלמידי חכמים. ממשיך דרכו בנו ר' יוסף יצחק אלעסרי שליט"א רבה של בית שאן.

סבא: ר' אברהם. **אביו:** ר' משה. **אמו:** מרת מסעודה. **אחיו:** ר' אברהם, ר' רחמים, מרת מרים. **אשתו:** מרת זוהרה. **מרביתו:** ר' יצחק אביחצירא (ה'בבא חאקי'), ר' ישראל אביחצירא (ה'בבא סאלי'). **בניו:** ר' אשר, ר' יהודה, ר' יוסף יצחק, ר' משה. **מספריו:** יטעמי שחיטה יליקוטי תורה.

בוקר אחד נכנס אל הרב בחור נכה כבן שלוש בלוויית אביו. הבחור היה מרותק לכיסא גלגלים עקב שיתוק בחצי גופו התחתון ולאחר בדיקות בבית-הרפואה הדסה, שגם שם לא נמצא פתרון. הרב כתב לו קמע ואמר לו: "קום מהכסא", האיש אמר: "אני לא יכול". הרב חזר שנית: "אמרתי לך לקום אז קום". **לתדהמתו של האיש והאנשים הסובבים, שצפו במראה הזה, הבחור קם על רגליו.** הרב אמר לו: "עכשיו תעלה במדרגות האלה", והוא עולה. "תרד", ירד. כך מספר פעמים. האיש חזר למכונית ללא כיסא גלגלים. מי ששהה במחיצת הרב בעת הזו לא האמין שזכה להיות עד להתרחשות ואינו דומה מראה עיניים למשמע אוזניים.

פעם בנו של אחד מידידי המשפחה נפצע והוצרך לעשות ניתוח ברגלו. הניתוח לא הצליח ורגלו הייתה משותקת. הרופאים אמרו **שכנראה יצטרכו לרות לו את רגל ימין ל"ע**. המשפחה הייתה בצער רב ולכן ניגשו לרבינו לקבל את ברכתו. הרב כתב קמיע על צלחת, והכין לו משהו למרוח על הרגל וברך אותו. לאחר שבועיים המשפחה נסעה לביקורת בבית-הרפואה. לאחר סידרת בדיקות הרופא ניגש לבני המשפחה ושאל: "תגידו לי, מה קורה פה? לפני שבועיים צילמנו את הרגל והיא הייתה משותקת. עכשיו הכל הסתדר. איפה הייתם?". הבן השיב: "ד"ר **אני אספר לך! היינו אצל הצדיק ר' מכלוף אלעסרי בבית-שאן והוא בירך אותי. מאז ב"ה אני מרגיש טוב והולך על הרגליים!"**

לפני מספר שנים, ילד קטן נתקף בגרדת חריפה בעור. נבדק בבתי הרפואה, נתנו לו כמה סוגי משחות ותרופות ודבר לא הועיל. הוריו ניסו לדרוש ברופאים- אולם ללא הועיל. אחד ממכריו שמע על המקרה ואמר לו: "הרב אלעסרי נמצא בבית-שאן, לך אליו, אולי ימצא מזור לבנך". שמע הלה ובא אל הרב, הצדיק נתן לו בקבוק, ואמר לו, **שיקח נמלים ויערבב עם מספר תבלינים כמו שום ועוד, מהתערובת הזו ימרח לבנו במשך שבוע.** האיש עשה ככל אשר הורה הרב, לאחר זמן קצר הבריא בנו כאילו מעולם לא חלה בדבר.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל
ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים להשתמש
בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת יהודי מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים